

Sygn. akt: III AUa 678/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Mirosław Godlewski

Sędziowie: SSA Jacek Zajączkowski

SSA Anna Szczepaniak-Cicha (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Patrycja Stasiak

po rozpoznaniu w dniu 11 lutego 2015 r. w Łodzi

sprawy **W. S. i J. S. (1)**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziałowi w Ł.**

o podleganie ubezpieczeniom społecznym,

na skutek apelacji wnioskodawców

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 7 marca 2014 r., sygn. akt: VIII U 2998/13;

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 678/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 maja 2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w Ł. stwierdził, że J. S. (1) nie podlega od dnia 18 czerwca 2010r. do dnia 11 grudnia 2012r. ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia u płatnika składek (...) W. S. z siedzibą w Ł., ustalając jednocześnie, że w tym okresie J. S. (1) podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu współpracy z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą W. S.. Organ rentowy określił także podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe oraz wypadkowe J. S. (1) z tytułu współpracy z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą.

W odwołaniach od powyższej decyzji J. S. (2) i W. S. wnieśli o zmianę zaskarżonej decyzji i ustalenie, że J. S. (1) podlega od dnia 18 czerwca 2010r. ubezpieczeniom społecznym jako pracownik, zgodnie z zawartą umową. Organ rentowy domagał się oddalenia odwołania.

Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 7 marca 2014r. oddalił oba odwołania oraz zasądził od J. S. (1) i W. S. kwoty 60 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego na rzecz ZUS.

Sąd Okręgowy ustalił, że W. S. prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą od dnia 24 maja 1993r. Głównym przedmiotem działalności jest zarządzanie interesami Koncernu (...) na terenie Polski, zajmującego się produkcją

urządzeń na wyposażenie stacji uzdatniania wody. J. S. (1), wówczas J., podjęła zatrudnienie w firmie (...) w dniu 1 września 2003r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, na stanowisku pracownika biurowego, w pełnym wymiarze czasu pracy. Do obowiązków ubezpieczonej należała obsługa korespondencji przychodzącej i wychodzącej, obsługa klientów, odbieranie telefonów, przepisywanie przygotowanych pism oraz zredagowanych notatek ze spotkań, rozsyłanie materiałów promocyjnych, gromadzenie dokumentacji księgowej i kadrowej, przekazywanie jej do biura rachunkowego oraz wykonywanie innych czynności związanych z zajmowanym stanowiskiem. Ponadto do obowiązków J. S. (1) należało organizowanie spotkań właściciela firmy, rezerwacja biletów hoteli, a także działania marketingowe i promocyjne, w tym organizowanie konferencji, udział w targach. J. S. (2) w 1984r. ukończyła studia w Uniwersytecie (...), kierunku Administracja. Przed podjęciem pracy u W. S. pracowała jako księgowa w Zakładach (...) w Z., jako pośrednik pracy i kierownik filii Urzędu (...) w Z., a także szef kancelarii w Urzędzie Miasta Z..

W dniu 18 czerwca 2010r. odwołujący się zawarli związek małżeński. Małżonkowie zamieszkują razem, prowadzą wspólne gospodarstwo domowe, nie mają ustanowionej rozdzielności majątkowej, separacji ani rozwodu. Po zawarciu małżeństwa strony nie zmodyfikowały postanowień umowy o pracę.

Ustalając stan faktyczny Sąd Okręgowy bazował na dowodach z dokumentów, w tym dokumentacji z kontroli organu rentowego u płatnika składek, jak też na zeznaniach płatnika. Dowody te ocenił jako zasadniczo wiarygodne. W ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał odwołania za bezzasadne. J. S. (1) nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym na podstawie art. 6 ust 1 pkt 1 i art. 13 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, gdyż od zawarcia związku małżeńskiego z pracodawcą, prowadzącym jednoosobowo pozarolniczą działalność gospodarczą, stała się osobą współpracującą w rozumieniu art. 8 ust. 11 tej ustawy. Małżonkowie S. prowadzą wspólne gospodarstwo domowe i współpracują przy prowadzeniu działalności gospodarczej. Cechą charakteryzującą prowadzenie wspólnego gospodarstwa jest stały udział i wzajemna współpraca w załatwianiu codziennych spraw związanych z prowadzeniem domu. Sąd pierwszej instancji podkreślił, że w postępowaniu odwoławczym płatnik i ubezpieczona, reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika, nie podnosili braku spełnienia przesłanki pozostawania we wspólnym gospodarstwie domowym, nie zgłaszali takiego zarzutu do treści decyzji ani też żadnych wniosków dowodowych na tę okoliczność. W tym stanie rzeczy należało uznać, że warunek pozostawania stron we wspólnym gospodarstwie domowym jest spełniony. Z powołaniem się na zapatrywania judykatury Sąd Okręgowy stwierdził, że przesłankę współpracy przy prowadzeniu działalności gospodarczej należy rozumieć jako pomoc udzieloną przedsiębiorcy przez jego małżonka, która ma charakter stały i bez której, stanowiące majątek wspólny małżonków dochody z tej działalności nie osiągałyby takiego pułapu, jaki zapewnia ich współdziałanie przy tym przedsięwzięciu. Jak wynika z zakresu obowiązków oraz zeznań płatnika, J. S. (1) zajmuje się takimi czynnościami, w szczególności z zakresu promocji i marketingu, bez których dochody z prowadzonej działalności nie kształtowałyby się na osiąganym poziomie. W okolicznościach sprawy nie ma podstaw do przyjęcia, że ubezpieczona nie wspiera swojego małżonka i nie podejmuje działań zmierzających do uzyskania jak najwyższych dochodów z firmy, a co za tym idzie pomnażania wspólnego majątku. W związku z tym, że regulacja systemowa (art. 8 ust. 2) wyłącza znaczenie stosunku pracy dla celów ubezpieczeniowych i traktuje pracownika jako osobę współpracującą przy prowadzeniu działalności bez zmiany jego pozycji na gruncie prawa pracy, to współpraca przy działalności może mieć takie cechy, jak realizacja czynności właściwych dla stosunku pracy. Taka sytuacja wystąpiła w sprawie niniejszej. Sąd Okręgowy wskazał także na wynikającą z art. 6 k.c. zasadę rozkładu ciężaru dowodu i podkreślił, że odwołujący się nie wykazali w procesie, że J. S. (1) nie współpracowała ze swym mężem w prowadzeniu działalności, ich inicjatywa dowodowa znalazła przejaw tylko w zgłoszeniu dowodu z przesłuchani płatnika. Podstawa wymiaru składek ubezpieczonej za okres objęty sporną decyzją nie była w sporze kwestionowana. W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy oba odwołania oddalił na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., zaś o kosztach orzekł na zasadzie art. 98 k.p.c.

Wyrok ten w całości zaskarżyli apelacją W. S. i J. S. (1), zastąpieni profesjonalnie. Sformułowali zarzuty:

1. naruszenia przepisów prawa materialnego w postaci art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. przez niewłaściwe jego zastosowanie do ustalonego stanu faktycznego i niewłaściwe przyjęcie, że J. S. (1) może być uznana za osobę współpracującą z płatnikiem składek w zasadzie wyłącznie na tej podstawie, że strony są małżeństwem

i zamieszkują wspólnie, nie uwzględniając, że przesłanki wymienione we wskazanym przepisie powinny wystąpić łącznie.

2. naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na rozstrzygnięcie, tj. art. 233 § 1 k.p.c. przez dowolną a nie swobodną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego i nieuwzględnienie okoliczności podnoszonych przez płatnika, dowolną ocenę złożonych dokumentów w postaci akt osobowych J. S. (1), z których wynika jej podporządkowanie służbowe i wtórny charakter wykonywanych czynności.

W świetle tak postawionych zarzutów apelujący wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie odwołań i orzeczenie, że J. S. (1) nie podlega ubezpieczeniom społecznym jako osoba współpracująca, a jako pracownik. Zdaniem skarżących, Sąd Okręgowy nie docenił faktu, że mimo zawarcia małżeństwa J. S. (1) nadal pozostawała w stosunku podległości służbowej, wykonywała polecenia, zobowiązana była do pozostawania w dyspozycji pracodawcy w ramach obowiązującej umowy o pracę. Cechy takiego stosunku prawnego wypełniają treść art. 22 § 1 k.p. Wszystkie czynności podejmowane przez ubezpieczoną miały charakter wtórny w tym znaczeniu, że nie działała z własnej inicjatywy i nie uczestniczyła w podejmowaniu jakichkolwiek decyzji dotyczących kierowania firmą męża. Naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów apelujący upatruje w pominięciu okoliczności, że małżonkowie S. nic nie zyskują w sferze ubezpieczeń społecznych na utrzymywaniu dotychczasowego stosunku pracy, gdyż J. S. (1) dysponuje wyższą podstawą wymiaru składek jako pracownik i nie korzysta ze świadczeń z ubezpieczeń społecznych.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Nie ma podstaw do uwzględnienia apelacji.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2013r., poz. 1442 ze zm.) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi. Z kolei przepis art. 12 ust. 1 tej ustawy stanowi, że obowiązkowo ubezpieczeniom wypadkowemu podlegają osoby podlegające ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym. Zatem z mocy przywołanych regulacji osoba współpracująca z przedsiębiorcą prowadzącym pozarolniczą działalność gospodarczą podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu, przy czym osoba współpracująca podlega tym ubezpieczeniom od dnia rozpoczęcia współpracy przy prowadzeniu działalności do dnia zakończenia tej współpracy - art. 13 ust. 5 powołanej ustawy.

Pojęcie „osoba współpracująca” pojawiło się po raz pierwszy w ustawie z dnia 29 marca 1965r. o ubezpieczeniu społecznym rzemieślników (Dz. U Nr 13, poz. 90 ze zm.). W art. 2 tej ustawy za osobę współpracującą z rzemieślnikiem uznano małżonka oraz najbliższych krewnych i powinowatych w wieku powyżej 16 lat, stale pracujących w zakładzie rzemieślnika, w wymiarze co najmniej połowy czasu pracy, jaki obowiązywał pracowników gospodarki uspołecznionej. Podobna regulacja znalazła się w ustawie z dnia 8 czerwca 1972r. o ubezpieczeniu społecznym rzemieślników (Dz.U. Nr 23, poz. 165 ze zm.) oraz ustawie z dnia 18 grudnia 1976r. o ubezpieczeniu społecznym osób prowadzących działalność gospodarczą i ich rodzin (t.j. Dz.U. z 1983r. Nr 31, poz. 147 ze zm.), jednak już bez wymogu niezbędnego wymiaru czasu pracy. Na gruncie tych uregulowań w orzecznictwie wielokrotnie wyrażano zapatrywania, że do istnienia współpracy konieczne jest wyłączenie obowiązywania jakiegokolwiek umowy, dotyczącej wykonywania pracy przez osoby bliskie rzemieślnika, jeśli więc krewny lub powinowaty świadczył pracę w oparciu o zawartą umowę o pracę, to przyjmowano, że podlega on pracowniczym ubezpieczeniom społecznym (por. uchwałę 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 1993r., II UZP 21/92, OSNP 1993 nr 5, poz. 69, uchwały Sądu Najwyższego z dnia 22 lipca 1993r., II UZP 19/93, LEX nr 14706, z dnia 23 maja 1995r., II UZP 3/95, OSNP 1995 nr 23, poz. 292).

Poglądy te straciły aktualność na tle nowej regulacji, wprowadzonej od dnia 1 stycznia 1999r. ustawą o systemie ubezpieczeń społecznych. Według art. 8 ust. 11 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2013r. poz. 1442 ze zm.) za osobę współpracującą z osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność uważa się małżonka, dzieci własne, dzieci drugiego małżonka i dzieci przysposobione, rodziców, macochę i ojczyma oraz osoby przysposabiające, jeżeli pozostają z nimi we wspólnym gospodarstwie domowym i współpracują

przy prowadzeniu tej działalności; nie dotyczy to tylko osób, z którymi została zawarta umowa o pracę w celu przygotowania zawodowego. Z treści tego przepisu wynika, że współpraca przy prowadzeniu działalności jest najszerszej rozumianą podstawą „zatrudnienia”, obejmującą swym zakresem wykonywanie pracy na podstawie umowy o pracę, na podstawie umów cywilnoprawnych, a także wszelką pomoc członkowi rodziny w prowadzeniu działalności gospodarczej lub świadczeniu usług bez podstawy prawnej (tak: „Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych. Komentarz” pod red. B.Gudowskiej, J.Strusińskiej-Żukowskiej, wyd. C.H.Beck, W-wa 2011, s. 230). Z brzmienia cytowanego przepisu wynika także, iż o statusie osoby współpracującej decydują trzy przesłanki. Po pierwsze: bycie w kręgu osób bliskich enumeratywnie wymienionych, po wtóre: pozostawanie członka rodziny we wspólnym gospodarstwie domowym, po trzeciej: „współpraca” przy prowadzeniu działalności pozarolniczej. Jednocześnie przepis art. 8 ust. 2 tej ustawy stanowi, że jeśli pracownik spełnia kryteria określone dla osób współpracujących, o których mowa w ust. 11, to dla celów ubezpieczeniowych traktowany jest jako osoba współpracująca. W judykaturze i doktrynie dość jednolicie przyjmuje się obecnie, że zawarcie umowy o pracę nie powoduje jej nieważności, umowa taka obowiązuje strony z konsekwencjami w zakresie prawa pracy, jednak w świetle przepisów prawa ubezpieczeń społecznych strona takiej umowy określona jako pracownik ma status osoby współpracującej, niezależnie od podstawy zatrudnienia (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 2009r., II UK 134/08, OSNP 2010 nr 13-14, poz. 170, z głosem aprobowującym Iwony Sierockiej, OSP 2011 nr 4, poz. 37).

Sąd Okręgowy czyniąc rozważania prawne przywołał treść art. 8 ust. 2 i 11 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i obie normy wyłożył z uwzględnieniem powyższych zapatrywań. Sąd drugiej instancji stanowisko to w pełni akceptuje. Fikcja prawna ustanowiona w art. 8 ust. 2 ustawy systemowej ma zastosowanie do osoby, która spełnia wszystkie kryteria określone w art. 8 ust. 11 ustawy, a zatem współpraca pomiędzy małżonkami może być realizowana w ramach umowy o pracę, z tego tytułu nie powstaje jednak obowiązek ubezpieczenia emerytalnego i rentowych na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy, a w konsekwencji ubezpieczenia wypadkowego, jeżeli małżonkowie pozostają we wspólnym gospodarstwie domowym, a wykonywanie pracy przez małżonka ma charakter współpracy przy prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2010r., II UK 315/09, Legalis nr 316866).

Kluczowe znaczenie dla stwierdzenia, z jakiego tytułu J. S. (1) podlegała w spornym okresie obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym ma zatem ustalenie, czy posiadała status osoby współpracującej po myśli art. 8 ust. 11 ustawy, gdyż w takiej sytuacji fakt zawarcia umowy o pracę nie powoduje skutku w prawie ubezpieczeń społecznych, w postaci podlegania ubezpieczeniom pracowniczym. Wbrew wywodom apelujących, Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń i wyprowadził z nich logiczne wnioski na gruncie przytoczonej normy. J. S. (1) przez zawarcie małżeństwa z W. S. znalazła się w kręgu osób wskazanych w art. 8 ust. 11 ustawy systemowej. Przywołany przepis wymienia małżonka osoby prowadzącej działalność, a więc nie dotyczy osób pozostających z sobą w związku faktycznym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 1997r., II UKN 151/97, OSNP 1998 nr 3, poz. 102). Warunek ten wymaga szczególnego podkreślenia w świetle zarzutu apelujących, jakoby organ rentowy, a za nim Sąd, niejako automatycznie uznały, że J. S. (1) podlega ubezpieczeniom społecznym wskutek zawarcia małżeństwa. Właśnie bowiem zawarcie małżeństwa, przy spełnieniu pozostałych przesłanek, kreuje sporny tytuł ubezpieczeń społecznych. Kolejną przesłanką wynikającą z art. 8 ust. 11 ustawy systemowej jest pozostawanie członka rodziny we wspólnym gospodarstwie domowym z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą. Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych nie definiuje pojęcia prowadzenia wspólnego gospodarstwa domowego. Sąd Okręgowy słusznie zważył, iż cechami charakterystycznymi dla prowadzenia wspólnego gospodarstwa domowego są, posiadające walor stałości - udział i wzajemna współpraca w załatwianiu codziennych spraw związanych z prowadzeniem domu. Podzielić należy stanowisko Sądu a quo, że skoro płatnik i ubezpieczona, profesjonalnie reprezentowani, nie podnosili braku spełnienia przesłanki pozostawania we wspólnym gospodarstwie domowym, nie zgłaszali takiego zarzutu do treści decyzji ani też żadnych wniosków dowodowych na tę okoliczność, to nie ma dowodowych podstaw do przyjęcia, że małżonkowie S., którzy zamieszkują wspólnie prowadzą dwa odrębne gospodarstwa domowe. Trzecim warunkiem z art. 8 ust. 11 ustawy jest „współpraca” przy prowadzeniu działalności. Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych także nie zawiera legalnej definicji pojęcia „współpracy przy prowadzeniu działalności”, jednak w orzecznictwie wypracowano określone kryteria kwalifikujące. (...) tak w wyroku z dnia 20 maja 2008r., II UK 286/07, Sąd Najwyższy przyjął,

że za współpracę przy prowadzeniu działalności gospodarczej, powodującą obowiązek ubezpieczeń emerytalnego i rentowych, uznać należy taką pomoc udzieloną przedsiębiorcy przez jego małżonka, która ma charakter stały i bez której stanowiące majątek wspólny dochody z tej działalności nie osiągałyby takiego pułapu, jaki zapewnia ich współdziałanie w tym przedsięwzięciu (OSNP 2009 nr 5-6, poz. 241, z glosą aprobowaną Marcina Zielenieckiego, OSP 2010, nr 2, poz. 23). Innymi słowy, okazjonalna pomoc małżonka pozostającego we wspólnym gospodarstwie domowym, jaką świadczy on osobie prowadzącej działalność gospodarczą, nie wypełnia pojęcia „współpracy” w rozumieniu art. 8 ust. 11, jest to bowiem normalna realizacja obowiązków uregulowanych w art. 23 i 27 k.r.i.o. Ponadto, skoro ustawa wiąże przymus ubezpieczenia z uzyskiwaniem dochodów i chroni swym zakresem osoby utrzymujące się z własnej pracy, to właściwe jest uznanie, że współpracą przy prowadzeniu działalności jest takie współdziałanie małżonka, które generuje stałe dochody z tej działalności - wyższe, niż gdyby działalność tę małżonek prowadził samodzielnie (zob. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lipca 2009r., (...) UK 51/09, OSNP 2011 nr 5-6, poz. 84). Istotny jest również ciężar gatunkowy działań współmałżonka, które nie powinny mieć charakteru wtórnego, lecz pozostawać w bezpośrednim związku z przedmiotem działalności i charakteryzować się stabilnością, zorganizowaniem, znaczącym czasem oraz częstotliwością podejmowanych prac. Ocena, czy praca małżonka jest świadczona w ramach współpracy w znaczeniu art. 8 ust. 11 ustawy wymaga ustaleń, dotyczących konkretnej sytuacji faktycznej. Sąd Okręgowy poczynił szczegółowe ustalenia co do charakteru i rodzaju czynności J. S. (1) w firmie męża. Jej obowiązki cechowały się stałością, zorganizowaniem, codzienną częstotliwością, pewną samodzielnością, praca miała wartość ekonomiczną i przyczyniała się do osiągania dochodów przez przedsiębiorcę. Słusznie też Sąd Okręgowy zauważył, że wynagrodzenie przyznane ubezpieczonej wpływało do majątku wspólnego małżonków, a więc stan majątkowy przedsiębiorcy byłby niższy w przypadku zatrudnienia pracownika „z zewnątrz”, co wpływa na ocenę pracy ubezpieczonej, jako współdziałania w celu przysporzenia dochodu z działalności gospodarczej. W ustalonych okolicznościach Sąd a quo miał zatem wszelkie podstawy do uznania, że J. S. (1) od zawarcia małżeństwa współpracowała ze swym mężem przy prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej w rozumieniu art. 8 ust. 11 ustawy, a to na gruncie ubezpieczeń społecznych powoduje konwersję umowy o pracę w stosunek współpracy.

Chybiony jest apelacyjny zarzut obrazy art. 233 § 1 k.p.c. Z treści tego zarzutu oraz jego rozwinięcia w motywach środka odwoławczego wynika, że skarżący upatrują naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów w nieuwzględnieniu okoliczności, świadczących o istnieniu stosunku pracy J. S. (1) także po dniu 18 czerwca 2010r. Tymczasem istota sporu nie dotyczy ustalenia istnienia bądź nieistnienia stosunku pracy, lecz stwierdzenia, czy mimo wykonywania pracy przez ubezpieczoną w firmie męża na podstawie umowy o pracę owo „zatrudnienie” odpowiada ustawowym cechom współpracy przy prowadzeniu działalności w rozumieniu art. 8 ust. 11 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. W tym przedmiocie Sąd Okręgowy poczynił pełne ustalenia na podstawie całokształtu materiału dowodowego zaoferowanego przez strony i w ustalonym stanie faktycznym właściwe prawo materialne prawidłowo zastosował. Apelacja płatnika i ubezpieczonej ma charakter stricte polemiczny, prezentuje własną wersję i ocenę materiału, w konsekwencji odmienną kwalifikację prawną, a przy tym zarzut obrazy art. 8 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, który stanowi zasadniczą materialnoprawną podstawę rozstrzygnięcia, nie został w apelacji postawiony, brak jest jakichkolwiek rozważań na jego tle. Nie można także podzielić argumentacji apelujących, jakoby naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów nastąpiło przez nieuwzględnienie okoliczności, że małżonkowie S. nic nie zyskują w sferze ubezpieczeń społecznych na utrzymywaniu dotychczasowego stosunku pracy. Podleganie obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu współpracy przy prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej następuje z mocy ustawy od dnia rozpoczęcia współpracy i nie jest uzależnione od przesłanki „korzystności” bądź „niekorzystności” tego ubezpieczenia dla osoby współpracującej.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny nie dopatrył się zasadności zaskarżenia, toteż oddalił apelację W. S. i J. S. (1) na podstawie art. 385 k.p.c.

Przewodniczący: Sędziowie: